

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Lerna Malorum Omnium; Sive Gravitas, Et Damna Peccati Mortalis

Arias, Francisco

Monachii, 1648

Cap. XLVI. Ostenditur, peccatum mortale propter malam consuetudinem,
malæ mortis cuasam existere.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46756](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46756)

Ostenditur peccatum mortale propter malam consuetudinem, mala mortis causam existere.

CAP. XLVI.

Altera ratio, cur peccatum mortale iteratum malæ mortis causa sit, est consuetudo. Quando homo incipit peccata quædam committere, nisi per penitentiam statim corrigat se, & reparet, magis illa multiplicat, donec peccandi consuetudinem, habitumq; contrahat. Ac tametsi quodlibet peccatum mortale grauissimum malum est, damnaque à nobis commemorata affert, & hominem in periculum malè moriendi, damnationisq; incurrendæ adducit, tamen quando ad peccatum mortale accedit mala consuetudo, malum multò maius est, damna maiora importat, hominemque incertius, ac manifestius periculum in eo moriendi vocat, & mortem adeò malam obeundi, vt hæc momento eum ad æternos cruciatus transmittat.

Z

Ita

a D. Chr. de reparat. lapsi.

Ita S. Chryfostomus, *non graue est, inquit, hominem cecidisse, sed lapsum iacere, nec de peccato, quamprimùm resurgere conari*: nam peccare, est initio actus humanæ fragilitatis; sed in commisso peccato perseuerare, nec velle pœnitentiæ remedium, vt inde exeat, arripere, non ampliùs sola fragilitas est, sed contemptus. Et hoc est, quod Sapiens ait: *a Impius, cum in profundum malorum venerit, contemnit*. Profundum malorum vocat malam consuetudinem peccandi: & quod ille contemnit, est remorsus conscientie, sapientum monita, & præcepta Dei. Videamus nonnihil in specie, quamdam damna inferat mala consuetudo, vnde fit, vt sit causa malæ mortis. Primum, quod affert, damnum est, quod peccatum, quod quia Dei offensa est, qualecumque sit, graue malum est, leue videatur, & quod valdè magna, atque enormia peccata, videantur parua, & leuia. Cum enim peccatum excacet intel-

a *Prov. 18.*

intellectum, & voluntatem flectat, quando consuetudinem introducit, intellectus valdè excæcatur, & voluntas multùm afficitur ad peccatum; ad eoque propter cæcitatem suam non agnoscit peccati gravitatem, id excusat, & pro paruo malo habet, quia illud amat. Hoc S. Augustinus declarat his verbis: *a Peccata, quamvis magna, & horrenda, cum in consuetudinem venerint, aut parva, aut nulla esse creduntur: usquè adeò, ut non solum non occultanda, verùm etiam iam pradicanda, ac diffamanda videantur.* Ingens hoc malæ consuetudinis damnum est, siquidem inde fit, ut cum peccata damnatione digna sint, homo non habens ea pro peccatis, nec eadem sentiat, nec defleat, nec pœnitentiam de ijs agat. Aliud damnum, quod dat mala consuetudo, est, facere, ut bona desideria, sanctæque inspirationes vanæ sint, ac sine effectu. Dum homo est in peccato mortali, Deus pro suâ infinitâ mi-

Z z

seri-

a. D. Aug. In Enchirid, c. 89.

fericordiã per Angelos, verbique sui ministros, & per seipsum pulsat animæ ostium, eamque excitat, faciendo, vt mortis, diuini iudicij, pœnarum Inferni, & passionis, mortisque Christi recordetur. Per hanc memoriam concipit homo timorem, & desiderium exeundi de peccato, vitamque suam emendandi: sed statim postea vi malæ consuetudinis tractus, reuertitur sponte ad peccatum, boni illius desiderij obliuiscitur, & sanctum illum timorem perdit. Aliàs non solum de peccato exire desiderat, sed etiam proponit, decernitque, & incipit benè vivere; at paucis post diebus à malà consuetudine victus, in antiquam siluam redit. Explicat S. Gregorius hunc perniciosum malæ consuetudinis effectum his verbis: *a. Facile inimico resistitur, si non ei vel in multis lapsibus, vel in eundem diutius consentiatur. Sin verò eius suasionibus anima subesse consueuerit, quanto se*

a. D. Greg. l. 13. mor. 10. l. 4. cap. 28. et cap. 29.

ei crebrius subijcit, tanto eum sibi intolera-
biliorem facit, ut ei reluctari non va-
leat; quia quot vicibus prava frequenta-
tionis astringitur, quasi tot vinculis culpa
ad mentem ligatur: & sentiens se miser
homo ita ligatum, viribusque & ani-
mo ad deferendum peccatum destitu-
tum, nimirum se vel apertâ remedij de-
speratione, vel falsâ spe diuinæ misericor-
diæ pascit, tam misericordem sibi Deum
spondens, ut eos etiam, quos arguendos in-
uenerit, non occidat. Hæc S. Gregorius.
Atque hinc aliud grauissimum malæ
consuetudinis damnū sequitur, quod
hominem ita subiectum, consterna-
tumque teneat, ut ei impossibile videatur
peccata, quibus assuevit, deserere.
Quamuis enim impossibile non sit,
cum sufficientia ad agendam pœni-
tentiam auxilia habeat, tanta tamen
difficultas est, ut videatur res humani-
tus impossibilis. Atque ita per expe-
rientiam videmus, multos homines,
qui in iuuentute suâ quibusdam pec-
catis sese addixerunt, ijsque insueue-
runt,

erunt, eadem usque in senectutem reti-
 nere; & in hac ætate tam esse lasciuos,
 tam intemperantes, tam gulæ, ira, rari-
 cori, superbiæque deditos, tam deni-
 que à charitate, ac misericordiâ alie-
 nos, quàm erant in iuuentute, multo-
 que peiores; quia licet ipsos vires na-
 turales ad multa peccata exequenda
 deficient, tamen mala consuetudo ani-
 mos eis ad desideranda illa facit. Si-
 gnificauit Dominus per Ieremiã hanc
 prauæ consuetudinis vim, populo suo
 dicens: *a Propter multitudinem ini-
 quitatis tue, dura facta sunt peccata tua;*
 id est, propter peccandi, quam habes,
 consuetudinem, durus, & quasi lapi-
 deus factus es. Et ad significandum,
 quàm sit res difficilis peccata consueta
 relinquere, comparat eam rebus natu-
 raliter impossibilibus, dicens: *b Si mu-
 tare potest Æthiops pellem suam, aut par-
 dus varietates suas, & vos poteritis bene-
 facere, cum didiceritis malum.* Quam-
 uis, vt diximus, res possibilis sit, muta-
 re ma-

a Ier. 30. 14. b Ier. 13. 23.

re malam consuetudinem cum Dei auxilio, quod nemini negatur, tanta tamen vis est, quam hæc habet ad hominem in peccato retinendum, ut Spiritus Sanctus eam, quò sentiatur, timeaturque, hisce rerum naturaliter impossibilium similitudinibus significet. Magnoperè timenda est mala consuetudo, quæ tantum animæ damnum infligit, eamq; ita subiectam, & oppressam tenet, ne peccatum deserat, itaque induratum, & inhabilem redditam, ne bonam inchoet vitam. O quàm res necessaria est, peccatum in suo principio vincere, nec sinere in consuetudinem, quæ tantoperè nocet, abire! Sic divinè S. Gregorius monet his verbis: *a Facile inimico resistitur, si non ei vel in multis lapsibus, vel in uno diutius consentiatur. Sin verò eius suasionibus anima subesse consueverit, quanto se ei crebrius subijcit, tanto eum sibi intolerabiliorem facit, ut ei reluctari non valeat:*

Z 4 quia

a D. Greg. l. 13, mor. c. 10. & l. 4, c. 28.
§ 29.

quia quot vicibus prave frequentationis culpa astringitur, quasi tot vinculis ad mentem ligatur: unde fit, ut enervis animus, cum solui non valet, vel apertam misericordiam desperationis se pascat, inq̄, foveam iniquitatis precipitet, vel ad quadam se solatia falsa consolationis inclinet, quatenus venturum Iudicem tanta sibi misericordia spondeat, ut eos etiam, quos arguendos inuenerit, penitus non occidat. Ita S. Gregorius.

Atque hi sunt malæ consuetudinis effectus, & ex his existit vltimus, quem probare volumus effectus, quòd videlicet causa sit malæ mortis, faciendo peccatum ita animæ inhærere, ut eam non deserat, donec cum ipsâ de corpore exeat, eamque æternis tormentis tradat. Etenim clarum est, cum mala consuetudo faciat, ut graua peccata non agnoscantur, vel ut parua videantur, hominem de eis pœnitentiam non acturum: Et cum faciat, ut diuinæ inspirationes, quæ ad exeundum de peccato mouent, vanæ sint, ac sine effectu,

homi-

hominem in peccatis mansurum vsque ad mortem. Et quia tanta vis est malæ consuetudinis, ac Dæmonis, qui eâ utitur, vt pœnitentiam summè difficilem reddat; quia item ex alterâ parte homo tam debilis est, vt res valdè difficiles, sint ei moraliter quasi impossibiles, quid aliud sperari potest, quàm peccatorem tot difficultatibus victû, in suis mansurû peccatis, donec miserè vitam in eis finiat, atque damnetur? Refert diuina Scriptura de Afaële Ioa-
bi fratre, qui persecutus est Abner stre-
num ducem, vt eum læderet: & licet
Abner illum statim posset interficere,
noluit tamen id facere, sed ipsum mo-
nuit, vt omitteret se persequi, ac rece-
deret. Non audiit Afaël dehortantem,
sed persequi perexit. Iterum Abner
piè illum monuit, dicens: *a Noli me
sequi, ne compellar confodere te.* Neque
hæc pia monitio profecit, sed Afaël
obstinatè eum est persecutus. *Percussit
ergo eum Abner auersâ hastâ, & transfo-*
dit.

Z 5
a 2. Reg. 2. 22.

dit. Hoc est, quod peccatori vsuuenit,
a Offendit hic Deum, contra ipsum
 peccans; id enim est eum persequi;
 nam per peccatum rebellat aduersus
 Deum, & quantum in ipso est, hono-
 rem, gloriamque vero Deo debitam
 tollit; & persequens proximum suum,
 etiam ipsum Deum persequitur: ac
 posset Deus statim ad primum pecca-
 tum, quo homo eum persequitur, ipsū
 iustissimē occidere, & ad Infernū de-
 trudere, sed ad vtendum suā infinitā
 misericordiā, non sic facit; quin sapiens
 eum monet, vt peccare desinat, nec se
 persequatur ampliū, nec offendat. *b*
 Hoc illum in scripturā, & per suos mi-
 nistros, & per sanctas inspirationes
 admonet. Verūm peccator nihil his
 documentis proficit, neque his pijs
 monitis obedit, sed noua peccata ob-
 stinatus iterat, vel malæ consuetudi-
 nis retinens, in commissis perseverat.
 Tunc Deus, quando iam misericordiæ
 suæ

*a Num. 15. 30. Act. 9. 5. b Is. 1. 2.
 Eccl. 21. 1.*

suæ satisfecit, eiusque splendorem, ac pulchritudinem ostendit, expectando, tolerandoque peccatorem, decernit, etiam iustitiæ suæ satisfacere, & illius splendorem in suis operibus demonstrare: quamobrem apprehendit lanceam iræ suæ, ac iustitiæ punitiue, & percutit, atque occidit peccatorem in ipsis peccatis suis, ad æterna eum tormenta ablegans. Hoc fatetur Moyses, dicens: *a Dominus patiens, & multa misericordia est, auferens iniquitatem, & scelera eorum, qui se in tempore ad ipsum conuertunt, & condemnans eos, qui non in tempore pœnitentiam agunt; quia nullum peccatum impunitum dimittit. Hic finitur obstinatio, malaque consuetudo peccatoris, dum peccato suo immoritur. Idcirco S. Ioannes peccatum consuetudinis, peccatum ad mortem vocat dicens: b Est peccatum ad mortem: non pro illo dico, ut roget quis. Ita vocat eorum peccatum, qui ex consuetudine peccant, moti ad*

Z 6

pecc-

a Num. 14. 18. b 1. Ioan. 5. 16.

peccandum non solâ fragilitate, aut passione, sed malitiâ, hoc est, amore, quo in malitiâ feruntur, ex malâ consuetudine nato. *a* Atque hoc peccatum ad mortem dicitur, quia ordinariè qui sic peccant, in peccato suo moriuntur. Et cum S. Ioannes dixisset, *vt qui sciret proximum suum peccasse peccatum non ad mortem*, remedium pro ipso peteret, id enim eum obtenturum; de illo, qui peccauit *peccatum ad mortem*, licet non vetet orari pro ipso, neque neget remedium ei impetrari posse, non vult tamen spem dare, eum oratione pro ipso factâ motum iri ad poenitentiam, nec remedium ei profecturum, idque propter ingentem difficultatem, ac dubium, quod est de illius conuersione, qui peccandi contraxit habitum, & iniquitati diu assueuit. Timeant igitur Ecclesiæ filij malam consuetudinem, quæ tantum peccatori damnum affert, quantum est perseuerare in peccato, ei immori, &

a Carthusian. Titelman. Claud. ibi.

orationum pro ipso faciendarum fiducia priuari. Ac propterea peccato in eius principio resistent, non sinentes in illud impelli sese, & si in id lapsi sunt, per poenitentiam statim inde exeant, ne mala inualescat consuetudo, eosque de morte culpæ ad æternæ damnationis mortem deducat Est hoc admodum necessarium, & salubre documentum; idque dat S. Augustinus, dicens: *a Quando in animâ nascitur prava cupiditas, antequam robur faciat aduersum te mala consuetudo, elide illam, resistendo, pugnandoque; contra ipsam, implorando ad hoc fauorẽ IESV Christi D. N. in eoque; fiduciam collocando.*

a D. Aug. Ps. 136.

Per peccatum mortale amitti bona temporalia, rei familiaris, sanitatis, & vite.

C A P. XLVII.

QVamuis præcipua, quæ per peccatum mortale incurritur, iactura sit bono-

Z 7

bono-